

המאבץ עולם

מי לא היה שם? עתה באו הדמויות

ביום של גברים לבושי החאקי, מכוסי השיזפון והאבק, עטורי הזקנים ורמי הקול, אשר ביקרו לפני שבוע במנזר קטרינה הקדושה שלרגלי הר-סיני, בלטה קבוצת אנשים מוזרה במקצת. הם היו לבושים אזרחית, מגולחים למשעי, חולצותיהם היו לבנות ומעומלנות. עניבותיהם הותאמו לצבע החליפות. הם לא השתתפו בספורים מאורגנים בבנסיות המנזר, לא הצטופפו סביב פאפא קריסטופורוס המוכר חוברות וטבעות, לא כיסו כל סנטימטר פנוי

סאת עמנואל פרת

— עברו בני ישראל על פני הלשון היר צרת לגונת ענק, מיד ממערב לקטנרה. לי עתים הלשון גלזיה ויש אפשרות לעבור אותה ברגל. אך לעתים, בזמן סערות, מ' כסים אותה הגלים, גם הציפורים, אשר מ' בשרן התכלכלו בני ישראל, לא הגיעו לי דרום סיני. הן תגיעו באביבים לצפון סיני, ושם נפלו עייפות ארצה. גם כעת אוכלים אתן הבדואים, הרואים בהן מתת שמים. והעיקר: מושג מממד סיני קשור קשר הדוק במקרא עם מושג קדש-ברנע, בו ב' מן שאין ולא יכול לחיות שום קשר בין גיבל מוסה וקדש.

★ ★ ★

הסעודה האחרונה

המאזינים לא התאכזבו. גם הם לא האמינו באמונה שלימה כי ד' קא גיבל מוסה הוא הר סיני. מרוע לא גיבל קטרינה, המתנשא לגובה של 2646 מטר — 361 מטר יותר מגיבל מוסה? מדוע לא הר סרבל (צור בעל), שהוא גבוה מכולם ויפה מכולם ומגיע ל-2770 מטרים? מדוע, בעצם, לא כל הר אחר? אפילו הדתיים שבין המאזינים לא נפגעו, כי אין כל מסורת יהודית הקובעת בפירוש את מקומו של הר-אלהים.

אולם בסיכום, חבל. אם כבר באו עד כאן, היו רוצים להאמין שהגיעו להר ה' קדוש.

בשעה 6.30 למחרת, ארוחת בוקר. אחד אחד, מופיעים המדענים בחדר האוכל ה' מרווח. הם משפשפים את ידיהם ופניהם אדומות מהרחצה במים הצוננים. מים צר

הדר האורחים המרווח של המנזר היה מלא וגדוש קצינים מטיילים, הם חיכו להופעת הפרופסור בנימין מור, שהב' טיח להרצאות בפניהם הערב. שקט. כמה מ' הקצינים סקרו את התמונות התלויות על הקיר. התמונות, כמובן, נבחרו לפי סגנון המקום: משה מרסק את לוחות הברית (ב' רקע: הורה סביב עגל הזהב); משה מוליך את עם ישראל, ולשני צדיו גלי ענק של הים (כדי שלא יהיו שום ספיקות לגבי זהות הים, צבע הגלים ורוד); משה כורע ברך בפני הסנה הבוער; משה מחזיק את שני לוחות הברית גבוה מעל ראשו, מ' סביב — סערה, עננים כבדים, ברקים. שתי התמונות הגותרות הן בסגנון שונה במק' צת: דיוקנם של מלך ומלכת יוון, במד' שרד.

מופיע פרופסור מור ועמו מספר חבריו. כמה קצינים מפנים את כקומותיהם על ה' ספות הארוכות, מתישבים על רצפת-העץ, המכוסה שטיח ישרן ושחוק.

המדענים היו אחרי יום עבודה מייגעת באדי מוקטה, במרחק 25 קילומטרים של דרך-לא-דרך מן המנזר. אך נראה כי הטר פוגרמה הקפיצית של סיני היתה להם ל' תועלת: הם נראו שזופים יותר, צעירים יותר מאשר זכרו אותם תלמידיהם בירר' שלים. משקפיו של מור הבהיקו בהתלה' בות עליהם.

„אנחנו עובדים במלוא הקיסור וכבר עלה פרי עבודתנו על כל המצופה.“ הכריז נשיא האוניברסיטה. „גם בשדה וגם בספריה מצ' אנו אוצרות מדעיים.“

הוא לא פירש מה הם האוצרות. אך כ' עבור יומיים, בהרצאה אחרת, גילה מדען אחר בפני קבוצת מאזינים אחרת כי בואדי מוקטה נמצאות כתובות נבאטיות עתיקות וגם כתובות מתקופה ישראלית קדומה; וחשיבותן הארכיאולוגית היא ממדרגה רא' שונה.

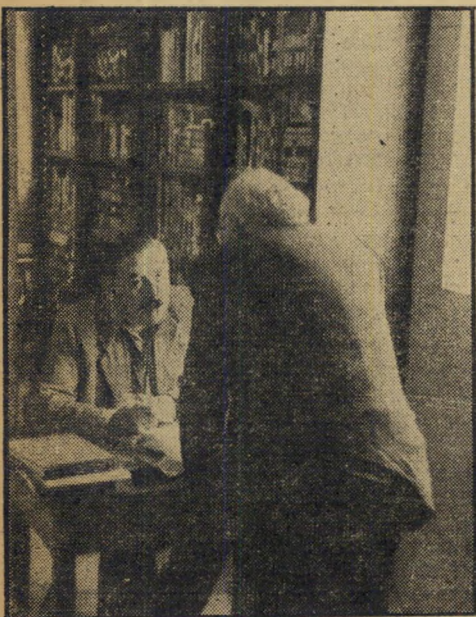
אחד הקצינים ביקש לדעת: „האם מצאתם סימן כל שהוא לגבי זהותו האמיתית של הר סיני?“

גם על שאלה זו לא השיב מור במפורש — כשארכיאולוג מריח בסביבה עתונאי הוא הופך דיפלומט.

„אינני יכול לגלות אם מצאנו הוכחה בכתב על כך, אך מימי לא הייתי סבור ובטוח כל כך שאין גיבל מוסה הר סיני המקראי.“ ולפני שהרגיש בכך, צלל מור לתוך ההרצאה. בלשונו המליצית הוביל את מאזיניו למסע מופלא, בחברת משה בן עמרם, מארץ גושן אל ארץ זבת חלב ודבש.

גירסתו של מור ידועה: הוא שולל את האפשרות שבני ישראל נעו בכיוון לדרום סיני, „כיצד יכלו להתפרנס בארץ ללא מים, במשך דור שלם?“ לדעתו, נדדו בני ישר' ראל בסיני הצפוני, משפך נילוס אל קדש-ברנע אשר בסביבות ניצנה. הר סיני, לר' בריו, אינו אלא גיבל הילל. הענק, העומד בודד ונורא באמצע המישור הצפוני.

גם חציית ים סוף מתקבלת על הדעת יותר בסביבות אל עריש. לפי גרדזיס מושל סיני האנגלי — ומור תומך בדעה זו

התייעצות קצרה בין פרופסור אביונה ופרופסור פולוצקי, בספריה של המנזר. מימין: נזיר על רקע הר מוסה השניא